

Csak az lehet

LÁNG ANNA rajzai

Dávid vitéz szemtől szemben állt a vicsorgó szörnyeteggel. Arról nem volt szó, gondolta a vitéz, hogy *ennyire* rémséges lesz! A varázsló sok mindenről beszélt, de arról nem, hogy a szörnyetegnek hat vörös szeme lesz, és alkarnyi agyara, és pengeéles karmai, és oly bűzös lesz, mint a mocsarak, és oly hangos, mint a tomboló vihar. Ezekről nem beszélt, nem. Csak valami olyasmit tett még hozzá, hogy varázstárgyat ad Dávidnak, azt használhatja majd, ha a szükség úgy hozza. De mi volt az a varázstárgy? Dávid vitéz törte a fejét. Jobban oda kellett volna figyelni az öregre... Csak olyan lassan, dögunalmasan, nyögvenyelősen dünyögött az a varázsló... Hát ki tudja végighallgatni az ilyen körülményes vénembereket?

A szörnyeteg elbődült, hangja szinte érezhető súllyal vágta mellbe Dávidot. Itt az idő, most kiderül, melyik a varázstárgy! Bizonyára a lándzsa lesz az, gondolta a vitéz, és elhajította fegyverét. A lándzsa úgy perdült le a bestia vastag bőréről, akárha fogpiszkáló volna. Úgy tűnik, nem a lándzsa varázserejű...

A szörnyeteg előrelendült, jókora mancsát irtóztató csapásra emelte. Akkor a pajzs, gondolta Dávid, és maga elé tartotta. Hiába, a rettenetes teremtmény könnyed mozdulattal pozdorjává törte a pajzsot. Dávid most már komolyan megrémült. Hátrálni kezdett. A szörnyeteg meg utána.

A kard, igen, csak az lehet a varázstárgy, zakatolt a vitéz agya, és hüvelyéből előrántva a fegyvert, ismét nekilódult. Semmi. A kard pengéje elpattant. Dávid megbotlott, hanyatt vágódott. Kétségbeesetten menekült a bestia elől. És akkor lepillantott bőrmellényére. Már csak ez maradt. Igen, csak ez lehet. De miféle varázslat hatja át ezt a mellényt?

Dávid megtorpant. Erre a szörnyeteg is megállt. Fújtatott, mint egy bivaly. Tudom már, gondolta a vitéz. Ez a mellény bizonyára bátorsággal ruház fel. És amint erre gondolt, inkább csak átfutott agyán a gondolat, mintha valóban oszlani kezdett volna a rettegése. Dávid előre lépett. Aztán még egyet. Félelmét magába szívta a varázsmellény, és arcán olyan elszántság tükröződött, hogy a sok félsz most a szörnyeteg hat szemébe költözött. Pusztá kézzel bánok el veled, rivallt ellenfelére a vitéz, és harci kiáltást hallatva a szörnyetegre vetette magát.

A varázsló kunyhójában tett-vett. Hamarosan megfő a tea, odakint sugarait bontja a nap. Kellemes reggel volt. Lefújta a port könyveiről, eltörölgette tégelyeit, szelencéit. Ekkor vette észre a mindenszörnyetlegyőzőtüzesdelejes ostort. Hoppá, gondolta a varázsló. A fiú ezt itt felejtette.

A távolból vidám fütyörészés hangja ütötte meg a fülét. A varázsló elmosolyodott.

KAPITÁNY MÁTÉ